

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1321201707
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1321201707.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členiek senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovanej J. Z., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona o odvolaní obžalovanej a sestry obžalovanej J. J. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46Tk/1/2021 zo dňa 14.05.2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.09.2021 pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolania obžalovanej J. Z., nar. XX.XX.XXXX a sestry obžalovanej J. J. z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Vyššie označeným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46Tk/1/2021 zo dňa 14.05.2021 bola obžalovaná J. Z. uznaná vinnou z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d) ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. j) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

od presne neustáleného času, minimálne od začiatku roka 2020 do dňa 02.10.2020, v meste R. na ulici D. Y. Č. XX v bytovej jednotke č. XX, v meste Bratislava v záhradkárskej oblasti "Žabí Majer", v záhradnej chatke situovanej na pozemku parcelného čísla XXXXX/XX, ako aj na iných rôznych miestach Bratislavského kraja si opakovane zabezpečovala od obvineného J. D., ako aj od iných doposiaľ neustálených osôb rôzne množstvá metamfetamínu, ktorý následne prechovávala najmä v označenej bytovej jednotke a to za účelom jeho následnej odplatnej distribúcie a odovzdania k užívaniu osobám: J. R., nar. XXXX, W. X., nar. XXXX, X. Q., nar. XXXX, D. T., nar. XXXX a ďalším doposiaľ neustáleným osobám odberateľov, pričom dňa 02.10.2020 v danej bytovej jednotke disponovala kryštalickým materiálom a sušeným rastlinným materiálom, pričom znaleckým skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave bolo ustálené, že nimi sú metamfetamín o hmotnosti 80 mg o priemernej koncentrácii 67,4 % hmotnostných metamfetamínu, metamfetamín o hmotnosti 295 mg o priemernej koncentrácii 57 % hmotnostných metamfetamínu a konope s hmotnosťou 216 mg a priemernou koncentraciou 16,6% tetrahydrokanabinolu hmotnostného, konope s hmotnosťou 493 mg a priemernou koncentraciou 9,9 % tetrahydrokanabinolu hmotnostného a konope s hmotnosťou 3.688 mg a priemernou koncentraciou 14,9 % tetrahydrokanabinolu hmotnostného, ktoré množstvo podľa hmotnostného kritéria zodpovedá trom obvykle jednorazovým dávkam drogy metamfetamínu a ôsmym obvykle jednorazovým dávkam drogy marihuany, pričom v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok a rastlina rodu Cannabis (konopa) je zaradená do I. skupiny omamných

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, § 39 ods. 1 Tr. zákona bol obžalovanej uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 /sedem/ rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Tr. zákona súd obžalovanú pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanej uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona súd uložil obžalovanej trest prepadnutia veci a to :

- mobilný telefón zn. Samsung - 2x
- mobilný telefón zn. MyPhone
- digitálna váha -2x
- mobilný telefón zn. Mi

Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát.

Pre úplnosť krajský súd uvádza, že v uvedenej trestnej veci boli s obžalovanou spoločne trestne stíhaní aj obžalovaní J. D. a S. F., voči ktorým nadobudol rozsudok prvostupňového súdu právoplatnosť, nakoľko v ich prípade nedošlo k podaniu odvolania.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaná J. Z. a odvolanie bolo podané aj sestrou obžalovanej J. J..

Odvolanie obžalovanej bolo odôvodnené prostredníctvom obhajcu podaním zo dňa 30.07.2021 a smeruje proti výroku o treste.

V dôvodoch odvolania obžalovaná napriek konštatovaniu o priznaní viny a akceptovaní právnej kvalifikácie, zdôrazňuje neprimeranosť použitej právnej kvalifikácie a to v rovine všeobecnej. Odkazuje v tejto súvislosti na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 08.07.2014, podľa ktorého je potrebné konanie páchatel'a spočívajúce v predaji omamnej látky najmenej trom osobám potrebné posúdiť ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona pri použití § 138 písm. j) Tr. zákona. „Automatickou“ kvalifikáciou takéhoto konania ako obzvlášť závažného zločinu môže pritom dochádzať k rôznym absurditám ako aj nespravodlivosti.

V posudzovanom prípade obžalovanej sa táto dopustila distribúcie drog, k čomu sa aj priznala, avšak drogy prevažne konzumovala v spoločnosti iných osôb, pričom im buď ona poskytovala drogy alebo naopak oni jej a k samotnému typickému predaju dochádzalo iba okrajovo a príležitostne. Najmä túto skutočnosť považuje za určujúcu pri posudzovaní výšky uloženého trestu.

Aj pri využití mimoriadnych zmierňujúcich opatrení je právne posúdenie konania ako obzvlášť závažného zločinu nevýhodné, nakoľko sa berie do úvahy základná trestná sadzba a je teda možné znižovať trest iba na hranicu päť rokov. Pri akomkoľvek znížení trestu s použitím ustanovení o mimoriadnom znížení, nikdy nebude možné dosiahnuť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom. Na to ďalej logicky nadväzujú zákonné možnosti súvisiace so žiadosťou o podmienené prepustenie z výkonu trestu.

Pri použitej právnej kvalifikácii obligatórne nastupuje uloženie ochranného dohľadu, ktorý plní funkciu ochrany spoločnosti a zároveň obmedzuje do určitej miery osobu páchatel'a. Preto dáva obžalovaná návrh na kombináciu nižšej výmery uloženého trestu a ochranného dohľadu vo vyššej výmere ako bol pôvodne uložený prvostupňovým rozsudkom.

Podstatnou časťou odvolacích námietok je neprimeranosť trestu, ktorý jej bol uložený v porovnaní s výškou trestu, ktorý bol uložený spoluobžalovanému D.. Obžalovaná je toho názoru, že okresný súd pri ukladaní trestu nesprávne vyhodnotil skutočnosti podstatné pre individualizáciu trestu. Obžalovaná si nedovoľuje posudzovať primeranosť trestu, ktorý bol uložený obžalovanému D., vychádza však z toho, že výška trestu nebola napadnutá odvolaním ani obžalovaného ani prokurátora, teda tento trest bol zrejme považovaný za primeraný. Jeho porovnaním s trestom uloženým obžalovanej, ktorý je iba o pol roka nižší, možno dospieť k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu, rozsah trestnej činnosti jednotlivých obžalovaných ako aj ich predchádzajúci život, je tento trest neprimerane prísny. Pre porovnanie, obžalovaná uvádza, že obžalovaný D. prechovával metamfetamín, ktorý zodpovedal 105 obvykle jednorazovým dávkam drogy a obžalovaná prechovávala množstvo zodpovedajúce ôsmim obvykle jednorazovým dávkam drogy. Takisto okruh osôb, ktorým drogy predával, je v jeho prípade dvojnásobný. Čo sa týka doterajšieho života u obžalovanej a spoluobžalovaného D., obžalovaná bola doposiaľ odsúdená iba v jednom prípade za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia a väčšinu

svojho života riadne pracovala, naopak obžalovaný D. bol spolu dvanásťkrát súdne trestaný a okrem majetkovej trestnej činnosti už bol odsúdený aj pre drogovú trestnú činnosť.

Podľa obžalovanej bola súdom prvého stupňa nesprávne vyhodnocovaná existencia príťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Nesúhlas smeruje k priznaniu príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, vzhľadom k tomu, že ide o príťažujúcu okolnosť s prvkom fakultatívnosti, čiže súd nemusí podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť prihliadať. Spomenuté odsúdenie pre prečin podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, je v porovnaní s trestným činom kladeným obžalovanej za vinu, nevýznamné a súd nemal naň prihliadať. Pri nepriznaní tejto príťažujúcej okolnosti by u obžalovanej nastala prevaha poľahčujúcich okolností, čo by sa premietlo do inej úpravy základnej trestnej sadzby. Charakter trestnej činnosti pri marení výkonu úradného rozhodnutia je podľa obžalovanej nevýznamný aj z hľadiska druhu trestnej činnosti, nakoľko v prípade prečinu ide o trestný čin proti poriadku vo veciach verejných a v prípade prejednávaneho trestného činu ide o trestný čin proti životu a zdraviu.

V súvislosti s predchádzajúcim odsúdením už voči obžalovanej plynú ďalšie negatívne dôsledky vzhľadom k tomu, že došlo k spáchaniu prejednávaneho trestného činu v čase plynutia skúšobnej doby podmienenečného odsúdenia. Využitie možnosti neprihliadať na predchádzajúce odsúdenie páchatela je potrebné osobitne starostlivo skúmať práve v prípadoch iba jedného predchádzajúceho odsúdenia, nakoľko v opačnom prípade by nedochádzalo k diferenciácii medzi príťažujúcou okolnosťou, ktorá je daná v dôsledku jedného predchádzajúceho odsúdenia a príťažujúcou okolnosťou danou v dôsledku viacerých odsúdení. Takáto situácia fakticky nastala u odsúdeného D., ktorý bol odsúdený celkovo 12-krát a rovnako bolo u oboch prihliadané na túto príťažujúcu okolnosť.

Pri posudzovaní poľahčujúcich okolností došlo v prípade obžalovanej k nesprávnemu postupu, keď nebola obžalovanej priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, teda že napomáhala pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Zdôraznila, že sa k spáchaniu trestného činu priznala, tento úprimne oľutovala a následne na hlavnom pojednávaní urobila vyhlásenie o vine. Riadiac sa stanoviskom trestnoprávneho kolégia č. 44/2017, sp. zn. Tpj 55/2016 je kumulácia poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l) a § 36 písm. n) Trestného zákona v zásade možné, avšak tieto poľahčujúce okolnosti nemôžu vyplývať z rovnakej faktickej okolnosti. Obžalovaná v rámci svojho priznania napomohla pri objasnení trestnej činnosti iných osôb, keďže označila osoby, ktoré si od nej drogy zadovážovali, teda svojou výpoveďou tieto osoby usvedčila. Bolo na rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní ako s týmito skutočnosťami naložili. Rovnako obžalovaná svojou výpoveďou umožnila vytvoriť komplexnejší obraz o okolnostiach činu, účasti ďalších osôb na jeho páchaní a podobne. Vychádzajúc z uvedeného, mali byť obžalovanej priznané dve poľahčujúce okolnosti. Prevaha poľahčujúcich okolností by sa automaticky premietla do úpravy trestnej sadzby a bolo by možné uvažovať o inej výmere trestu a teda o výraznejšom mimoriadnom znížení trestu.

Na podklade vyššie uvedených argumentov obžalovaná navrhla zrušiť prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a rozhodnúť o uložení trestu v nižšej výmere a to prípadne aj za súčasného uloženia ochranného dohľadu dlhšieho trvania.

Z doplnenia odôvodnenia odvolania je možné vyvodit' námietky smerujúce voči neprímerane vysokému trestu, ktorý by mal byť vyhodnocovaný aj v kontexte Rámcového rozhodnutia Rady 2004/757/SVV zo dňa 25.10.2004.

Obhajca obžalovanej v doplnení odvolania konkretizuje jednotlivé články spomenutého rozhodnutia, ktoré stanovujú minimálne parametre o znakoch skutkových podstat' trestných činov a trestov v oblasti nezákonného obchodu s drogami. V rozhodnutí sú v článku 4 špecifikované tieto trestné činy podľa závažnosti, pričom sú následne podľa tohto kritéria stanovené aj minimálne horné hranice trestných sadzieb, ktorými sa postihujú tieto trestné činy. Čo sa týka skutku kladeného za vinu obžalovanej, tento je potrebné posudzovať podľa článku 2 Rozhodnutia, na ktorý odkazuje článok 4 ods. 1 Rozhodnutia a pri tomto trestnom čine je podľa citovaného rozhodnutia potrebné, aby horná hranica trestnej sadzby dosahovala najmenej jeden až tri roky. Len v prípade drogových trestných činov, ktoré spôsobujú najzávažnejšie poškodenie zdravia, viedli k závažnému poškodeniu zdravia viacerých osôb alebo sa jedná o skutok spáchaný v rámci zločineckej organizácie je nevyhnutné, aby horná hranica trestnej sadzby dosahovala najmenej päť až desať rokov. Vychádzajúc z nášho Trestného zákona je pri trestnom čine, ktorý vyhovuje parametrom trestného činu podľa článku 2 Rozhodnutia, trestná sadzba v rozpätí od desať do pätnásť rokov, čo znamená, že horná hranica dosahuje výmeru iného, z pohľadu Rozhodnutia najzávažnejšieho drogového trestného činu. Za rozporné s rozhodnutím preto obhajoba považuje uloženie trestu v trvaní sedem rokov, ktorý je vyšší ako Rozhodnutím stanovená minimálna horná hranica najzávažnejšieho drogového trestného činu.

Podľa názoru obhajoby je vnútroštátny súd povinný aplikovať Trestný zákon konformne s Rámcovým rozhodnutím, ktorý má záväzný charakter. Takúto aplikáciu rozhodnutia možno uskutočniť aj nepriamo v rámci zákonných mantinelov a sice, že bude konanie obžalovanej posúdené ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, avšak bude jej pri mimoriadnom znížení trestu uložený minimálny možný trest vo výmere päť rokov.

Z dôvodov odvolania podaného sestrou obžalovanej J. J. vyplýva, že trest uložený prvostupňovým rozsudkom považuje za neprimerane prísny. Neprimeranosť uloženého trestu je podľa jej názoru možné vyhodnotiť najmä v kontexte okolností, ktoré charakterizujú doterajší spôsob života obžalovanej. Odvolateľka zdôrazňuje, že obžalovaná pochádza z usporiadanej rodiny, v ktorej všetci jej členovia žijú slušným a príkladným spôsobom. Obžalovaná vyštudovala hotelovú akadémiu, plynule rozpráva tromi svetovými jazykmi. Pätnásť rokov pracovala so svojim priateľom v reštaurácii, príkladne sa starala o svojho partnera a jeho maloletého syna a dosahovala stabilný príjem. Zabezpečila si vlastný byt a financovala vlastné motorové vozidlo, pričom všetky svoje záväzky si vždy riadne plnila. Pri prvej vážnej autonehode v roku 2013 takmer prišla o život a napriek vážnym komplikáciám sa snažila čo najskôr vrátiť do práce a starať sa sama o seba. Pri druhej autonehode v roku 2019, ktorú obžalovaná nezavinila došlo k zraneniu aj jej matky a obidve museli byť hospitalizované. V dôsledku zhoršenia zdravotného stavu u matky sa obžalovanej už nepodarilo zaradiť späť do usporiadaneho života, ktorý viedla predtým. V tomto psychicky vypätom období života stretla práve obžalovaného J. D., ktorý využívajúc jej aktuálne rozpoloženie ju presvedčil o tom, že jej chce pomôcť. Uverila tomu, tešila sa z jeho záujmu a až neskôr pochopila, že tento javil záujem primárne o majetok, ktorým disponovala. Počas známosti s ním skĺzla k užívaniu drog a je možné predpokladať, že protiprávne konanie, ktorému sa venovala bolo podmienené psychickou manipuláciou, možné aj nátlakom zo strany spoluobžalovaného.

Odvolateľka je toho názoru, že obžalovaná nedokázala správne vyhodnotiť situáciu, pričom sama sa nachádzala vo veľmi ťažkom období života, podľahla mužovi, ktorému dôverovala a plnila jeho inštrukcie. Súhrn uvedených okolností navrhuje odvolateľka zohľadniť pri úvahách o mimoriadnom znížení trestu. Záverom zdôraznila, že obžalovaná má plnú podporu svojej primárnej rodiny a jej členovia sú ochotní jej pomôcť aj so začlenením do normálneho života po výkone trestu.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovanej zotrval v celom rozsahu na dôvodoch, ktoré uviedol vo svojich dvoch písomných podaniach. S odkazom na všetky už uvedené argumenty zastáva názor, že trest uložený obžalovanej je neprimerane prísny. Aj pri analýze odôvodnenia prvostupňového rozsudku je možné konštatovať, že úvahy súdu a určenie výmery trestu obžalovanému D. a obžalovanej Z. nie sú obhájiteľné, nakoľko v jeho prípade bolo zadržané desať násobne väčšie množstvo drogy ako u jeho klientky a úplne identický argument pri úvahách o znížení trestu bol rovnako použitý u nej ako aj u obžalovaného D..

Vzhľadom na uvedené tvrdenia navrhol odvolaciemu súdu zrušiť výrok o treste a uložiť obžalovanej trest v minimálnej možnej výmere s použitím mimoriadneho zmierňujúceho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Trestného poriadku. Alternatívne obhajca navrhol aj možnosť uloženia dlhšieho ochranného dohľadu.

Sestra obžalovanej J. J. poukázala v rámci svojho záverečného návrhu na fakt, že obžalovaná vždy riadne pracovala, má vytvorené vo svojej pôvodnej rodine dobré rodinné zázemie, pričom všetci jej členovia žijú usporiadaným životom, má ich plnú podporu a stoja pri nej. Navrhla, aby bol obžalovanej uložený čo najnižší možný trest, aby sa ku nim mohla čo najskôr vrátiť.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry označila odvolania obžalovanej a jej sestry za nedôvodné a trest uložený prvostupňovým rozsudkom považuje za primeraný a zákonný. Obe odvolania navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaná pred odvolacím súdom poukázala na svoj doterajší život, ktorý žila slušne a riadne pracovala. V ťažkej životnej situácii stretla J. D. a stalo sa to, čo sa stalo. Svoje konanie veľmi ľutuje a navrhuje, aby jej bol uložený trest, ktorý navrhol obhajca.

Krajský súd v Bratislave, na podklade riadne a včas podaného odvolania obžalovanou a sestrou obžalovanej, v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal napadnutý rozsudok.

Vzhľadom na obsah uvedeného ustanovenia odvolací súd na základe revízneho princípu, ktorého rozsah je determinovaný práve týmto ustanovením, preskúmal nielen výrok o treste, ale preskúmal

aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tomuto napadnutému výroku a tiež prihliadol aj na chyby, ktoré síce odvolaním vytýkané neboli, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku t.j. dovolania (§ 370 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku), pričom zistil, že odvolanie obžalovanej a takisto odvolanie podané jej sestrou J. J. je nedôvodné.

Zároveň krajský súd dáva do pozornosti, že odvolania boli podané výlučne v prospech obžalovanej a tým sú možnosti korekcie prvostupňového rozhodnutia značne limitované pri rešpektovaní zásady zákazu zmeny k horšiemu, ktorá explicitne vyplýva z ustanovenia § 322 ods. 3, ods. 4 Tr. poriadku. Znamená to, že pri zistení akéhokoľvek pochybenia, ktorého nápravou by došlo k zhoršeniu postavenie obžalovanej, je nutné takéto pochybenie okresného súdu opomenúť.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní potupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 3 Trestného zákona pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť

c) trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň desať rokov,

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

V prejednávanej trestnej veci na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.05.2021 obžalovaná J. Z. postupom podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku vyhlásila, že je vinná zo spáchania skutku v bode 2) podanej obžaloby a zároveň na všetky otázky položené podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku odpovedala „áno“ a následne správne súd prvého stupňa uznesením rozhodol, že vyhlásenie obžalovanej prijíma a v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Tr. poriadku rozhodol, že sa vykoná dokazovanie len ohľadom výroku o treste.

Pre úplnosť krajský súd uvádza, že obžalovaná J. Z. je v tejto trestnej veci spoločne stíhaná s obžalovanými J. D. a S. F., pričom rovnaký procesný postup bol aplikovaný aj u ostatných spoluobžalovaných a voči nim prvostupňový rozsudok nadobudol právoplatnosť, nakoľko odvolanie bolo podané len obžalovanou J. Z. a v jej prospech aj sestrou J. J..

Vzhľadom k tomu, že obžalovaná J. Z. urobila vyhlásenie, že je vinná a toto vyhlásenie bolo prijaté, správne postupoval súd prvého stupňa, keď obžalovanú uznal vinnou z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d), ods. 2 písm. c/ Tr. zákona na skutkovom základe tak, ako je uvedený v obžalobe.

Je potrebné uviesť, že odvolací súd sa skutkovými zisteniami nezaoberal, pretože rozhodnutie o prijatí vyhlásenia obžalovanej, že je vinná, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť a preto ho nemožno meniť ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

S poukazom na vyhlásenie obžalovanej o priznaní viny na hlavnom pojednávaní, zákonne a vecne správne okresný súd rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaná priznala spáchanie skutku, sa nevykoná.

Pokiaľ ide o výroky napadnutého rozsudku v súvislosti s uloženým trestom, je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu z formálneho hľadiska postupoval v súlade so zákonom a nedopustil sa pochybenia pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 39 Tr. zákona aj napriek tomu, že jeho rozhodnutie je v tejto časti nedostatočne odôvodnené a takisto nepochybil pri vyhodnocovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle §§ 36, 37 Trestného zákona.

Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, obžalovaná a rovnako aj ďalšia oprávnená osoba, ktorá podala odvolanie v jej prospech, namietajú neprímeranosť uloženého trestu a navrhujú jeho zníženie na minimálnu možnú výmeru pri použití ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Po zohľadnení argumentov, o ktoré sa podané odvolania opierajú, odvolací súd nezdieľa názor obžalovanej a sestry obžalovanej o neprímeranej prísnosti uloženého trestu odňatia slobody. Rovnako nebolo možné po preskúmaní veci v rámci odvolacieho konania konštatovať, že bol pri ukladaní trestu porušený Trestný zákon v neprospech obžalovanej. Preto nedošlo v rámci odvolacieho konania ku zníženiu výmery uloženého trestu odňatia slobody v porovnaní s prvostupňovým rozsudkom.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanej J. Z. správne zohľadnil poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zákona, teda priznanie a oľutovanie trestnej činnosti obžalovanou. Toto rozhodnutie je nutné po preskúmaní veci označiť za správne, nakoľko obžalovaná sa už v rámci svojej výpovede v prípravnom konaní ku skutku priznala a podrobne sa k veci vyjadřila. Svoje konanie v celom rozsahu oľutovala a vysvetľila motiváciu, ktorá ju viedla k spáchaniu skutku. Tento svoj postoj si obžalovaná zachovala aj počas konania pred súdom, vrátane odvolacieho konania. Hodnotiac komplexne jej vyjadřenia, ani odvolací súd nenadobudol žiadne pochybnosti o ich úprimnosti.

Čo sa týka úvah o možnosti priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona, ktorú v odvolaní navrhuje priznať obžalovaná, odvolací súd pripomína, že samotné priznanie obžalovanej k spáchaniu trestnej činnosti nie je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona a tak, ako to správne uvádza aj obhajoba v odôvodnení odvolania, poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l/ a písm. n/ Tr. zákona nemôžu vyplývať z rovnakej faktickej okolnosti. Napomáhanie zo strany páchatel'a môže mať rôznu formu a bude spočívať predovšetkým v uvedení všetkých rozhodujúcich skutkových okolností trestného činu, v označení prameňa dôkazov a podobne. Hodnotenie významu tejto poľahčujúcej okolnosti bude závisieť predovšetkým od toho, aké iné možnosti, okrem pomoci páchatel'a, mali orgány činné v trestnom konaní na objasnenie trestného činu. Na to, aby boli splnené zákonné podmienky pre priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti musí k samotnému priznaniu pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, prípadne môže byť táto podmienka splnená pri zistení aktívnej účasti obvinenej na iných dôkazných úkonoch, než je jej výsluch. Taká súčinnosť musí byť primárne poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko v tejto fáze trestného konania je vykonávaná rozhodujúca časť dôkazov nevyhnutných pre objasnenie činu a podanie obžaloby a nemalo by ísť iba o poskytnutie údajov, ktorými už orgány činné v trestnom konaní disponujú. Vychádzajúc z výpovedí obžalovanej v prípravnom konaní, táto sa pri svojom prvom výsluchu dňa 03.10.2020 v procesnom postavení obvinenej ku skutku odmietla vyjadřiť a ku skutku sa priznala až v rámci výsluchu dňa 12.03.2021. Neuviedla však žiadne okolnosti, ktoré súviseli s poskytovaním drog iným osobám, nekonkretizovala žiadne osoby, ktorým drogy poskytovala, čo bolo nakoniec preukázané inými vykonanými dôkazmi. Na podklade týchto zistení krajský súd prijal záver, že zákonné podmienky pre priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. n/ Tr. zákona splnené neboli.

Vychádzajúc z napadnutého výroku o treste, okresný súd síce v súlade so zákonom priznal obžalovanej priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zákona, z dôvodu, že obžalovaná bola v minulosti súdne trestaná, avšak v rozpore s ustanovením § 168 Tr. poriadku, priznanie tejto fakultatívnej priťažujúcej okolnosti absolútne neodôvodnil.

Obžalovaná v odôvodnení odvolania argumentuje tým, že odsúdenie pre prečin podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, je v porovnaní s trestným činom kladeným obžalovanej za vinu, nevýznamné a súd nemal naň prihliadať. Charakter trestnej činnosti pri marení výkonu úradného rozhodnutia je podľa obžalovanej nevýznamný aj z hľadiska druhu trestnej činnosti, nakoľko v prípade prečinu ide o trestný čin proti poriadku vo veciach verejných a v prípade prejednávaneho trestného činu ide o trestný čin proti životu a zdraviu.

K obrane obžalovanej je potrebné uviesť, že zákon výslovne uvádza, že súd pri hodnotení príťažujúcich okolností môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. Povahou predchádzajúceho odsúdenia sa tu rozumie nielen charakter a závažnosť predchádzajúceho trestného činu a druh a výmera trestu, ktorý bol páchatelovi uložený, ale aj všetky ďalšie okolnosti spojené s odsúdením (najmä doba, ktorá od odsúdenia uplynula, skutočnosť, či páchatel trest vykonal, ako sa správal od predchádzajúceho odsúdenia, prípadne po vykonaní trestu, vzťah predchádzajúceho a teraz súdeného trestného činu a pod.). V posudzovanom prípade bolo zistené, že k odsúdeniu pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia došlo u obžalovanej dňa 07.03.2020 s tým, že do 08.03.2022 jej mala plynúť skúšobná doba podmiennečného odsúdenia. Páchanie skutku, ktoré je predmetom tohto konania je časovo vymedzené od začiatku roka 2020 do 02.10.2020, čo znamená, že obžalovaná páchala oveľa závažnejšiu trestnú činnosť aj potom, čo bolo u nej právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu v Trnave sp. zn. OT/46/2020 vyslovené, že nerešpektovala uloženú sankciu v podobe zákazu činnosti a bol jej za to uložený trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom a trest zákazu činnosti. Trestnej činnosti sa teda dopúšťala v čase plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia a to bezprostredne po predchádzajúcom odsúdení, čím fakticky preukázala evidentné sklony k ignorovaniu sankcií uložených tak v správnom konaní, čoho dôkazom je právoplatné odsúdenie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, ako aj v rámci trestného konania s prihliadnutím na povinnosť viesť riadny život v rámci skúšobnej doby, ktorá obžalovanej plynula.

Za týchto okolností je podľa názoru odvolacieho súdu priznanie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona, plne opodstatnené.

Pri uznaní jednej poľahčujúcej okolnosti a jednej príťažujúcej okolnosti bol správne konštatovaný vyrovnaný pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností a došlo k využitiu postupu podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona. Znamená to, že súd primárne vychádzal z trestnej sadzby v rozpätí od desať do pätnásť rokov, tak ako je uvedená v ustanovení § 172 ods. 2 Trestného zákona.

Súd prvého stupňa prijal záver, že sú u obžalovanej J. Z. splnené podmienky pre mimoriadne zmiernenie trestu odňatia slobody v súlade s § 39 ods. 1 Tr. zákona a dôvodil „množstvom zadržanej drogy, zohľadňujúc aj postoj k ňou spáchanej trestnej činnosti“. Aj napriek tomu, že takéto odôvodnenie aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. poriadku je absolútne neakceptovateľné pre absenciu konkrétnych dôvodov, musel odvolací súd po náležitom vyhodnotení osobných pomerov obžalovanej, ktoré bližšie charakterizovala sama v rámci realizovaných výsluchov v priebehu prípravného konania a ktoré uviedla aj sestra obžalovanej v dôvodoch svojho odvolania, akceptovať záver o splnení materiálnych podmienok pre úvahy o uložení trestu pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Pomery páchatel'a sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide teda o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu, a tiež o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citeľný. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Z hľadiska tohto ustanovenia sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia.

Za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku príťažujúcich okolností, vážnu chorobu páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny páchatel'a od jeho zárobku, stav zníženej príčetnosti páchatel'a, ak nie je možný iný zákonný postup, starostlivosť páchatel'a o väčší počet osôb na neho odkázaných a podobne.

Okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a môžu odôvodniť aplikáciu § 39 Tr. zákona len za predpokladu, že použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

Odvolací súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti, že ustálená súdna prax vychádza zo zásady, že znížiť trest z dôvodov okolností prípadu pod dolnú hranicu prípustnej trestnej sadzby zvýšenej na základe okolnosti, ktorá to podmieňuje (kvalifikovaná skutková podstata), je vylúčené. Použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona však v takýchto prípadoch nebude vylúčené s prihliadnutím na pomery páchatel'a.

Vychádzajúc z údajov, ktoré v priebehu konania poskytla obžalovaná a zdôrazňuje ich aj sestra obžalovanej vo svojom odvolaní, k spáchaniu trestnej činnosti obžalovanou došlo v období, ktoré nadväzovalo na výrazne traumatizujúce udalosti v jej osobnom a pracovnom živote, s ktorými sa nedokázala úspešne vyrovať. Išlo predovšetkým o dve dopravné nehody, z ktorých jednu sama nezapčinila a došlo pri nich k vážnym dôsledkom na zdraví obžalovanej i jej matky. Po prvej nehode v roku 2013, pri ktorej utrpela obžalovaná ťažké zranenia, sa napriek vážnym komplikáciám snažila čo najskôr vrátiť do práce a starať sa sama o seba. Dlhé obdobie pred touto nehodou pracovala v zahraničí so svojim priateľom v reštaurácii, príkladne sa starala o svojho partnera a jeho maloletého syna a dosahovala stabilný príjem. Zabezpečila si vlastný byt a financovala vlastné motorové vozidlo, pričom všetky tieto zistenia sú podporené listinnými dôkazmi obsiahnutými v spise. Pri druhej autonehode v roku 2019, ktorú obžalovaná zapčinila, došlo k zraneniu aj jej matky a obidve museli byť hospitalizované. V dôsledku zhoršenia zdravotného stavu u matky sa obžalovanej už nepodarilo zaradiť späť do usporiadaného života, ktorý viedla predtým a v tomto nepriaznivom období jej života sa dostala k drogám. Možno teda dôvodne predpokladať, že práve súhrn týchto negatívnych a výrazne traumatizujúcich udalostí v živote obžalovanej sa významne podieľal na radikálnej zmene spôsobu života, pričom jej vážne zdravotné problémy, neúspechy v osobnom a pracovnom živote, narušili stabilitu a zázemie, ktoré dovtedy úspešne budovala.

Tieto zistenia charakterizujúce osobné pomery obžalovanej, možno podľa názoru krajského súdu považovať za významné a zároveň svojou závažnosťou dosahujúce hranicu mimoriadnych okolností, preto odvolací súd akceptoval postup, pri ktorom došlo k uloženiu trestu pod dolnou hranicou trestnej sadzby uvedenej v § 172 ods. 2 Tr. zákona.

Z formálneho hľadiska je nutné iba konštatovať, že zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v § 172 ods. 2 Tr. zákona, ktorá je desať rokov, bolo zrealizované v súlade s pravidlom, ktoré je upravené v § 39 ods. 3 písm. c/ Tr. zákona. Znamená to, že obžalovanej nebolo možné postupom podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona uložiť trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, vzhľadom k tomu, že dolná hranica trestnej sadzby dosahovala u nej desať rokov.

Súd prvého stupňa uložil obžalovanej J. Z. trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, pričom uvedená výmera trestu je s prihliadnutím na zistenú poľahčujúcu a priťažujúcu okolnosť, mimoriadne okolnosti charakterizujúce osobné pomery obžalovanej, ako aj okolnosti prípadu, primeraná a akceptovateľná.

Zníženie trestu o tri roky je podľa názoru odvolacieho súdu akceptovateľné a zároveň dostatočne reflektujúce na všetky rozhodujúce okolnosti, ktoré bolo potrebné postupom podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona vziať do úvahy. Priestor na eventuálne zníženie trestu až k minimálnej možnej hranici päť rokov, ktoré požaduje obžalovaná vo svojom odvolaní, by odvolací súd videl za predpokladu, že by k spáchaniu obzvlášť závažného zločinu obžalovanou nedošlo v čase plynutia skúšobnej doby predchádzajúceho odsúdenia a pri tých konkrétnych časových súvislostiach, ktoré už boli charakterizované v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia. Navyše dáva odvolací súd znovu do pozornosti, že v správaní obžalovanej možno vnímať náznak dissociálnych prejavov, ktoré sú premietnuté najmä to počtu priestupkov, ich charakteru a závažnosti a najmä sú zreteľné pri zohľadnení faktu, že obžalovaná nerešpektovala sankciu, ktorá jej bola uložená správnym orgánom za spáchanie priestupku, dopustila sa tým prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia spáchala prejednaný obzvlášť závažný zločin. Predovšetkým tieto okolnosti vzal odvolací súd do úvahy, keď vyhodnocoval primeranosť zvolenej výmery trestu u obžalovanej J. Z..

Čo sa týka odvolacích námietok v súvislosti s neprimeranosťou trestu, ktorý bol uložený obžalovanej J. Z., je možné v celom rozsahu odmietnuť výhrady, ktoré sa opierajú o neprimeranosť použitej právnej kvalifikácie, odkazujúc pritom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 08.07.2014, podľa ktorého je potrebné konanie páchatel'a spočívajúce v predaji omamnej látky najmenej trom osobám potrebné

posúdiť ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona pri použití § 138 písm. j) Tr. zákona. Odvolací súd v zhode s obhajobou konštatuje, že obžalovaná urobila vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku, akceptovala navrhovanú právnu kvalifikáciu a pritom súčasne priznala, že drogy poskytovala osobám uvedeným v skutkovej vete a pripustila aj predaj drog týmto osobám. Za takejto situácie nie je daný žiaden priestor pre úvahy o neprimeranosti použitej právnej kvalifikácie. Iba všeobecný nesúhlas s aktuálnou právnou úpravou a vymedzením znakov jednotlivých skutkových podstát trestných činov súvisiacich s nelegálnou držbou a distribúciou drog, nepostačuje a nemôže byť použitý ako vecný argument v rámci snahy dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie o treste. Za nenáležité vyhodnotil odvolací súd aj porovnávanie trestu uloženého obžalovanej J. Z. s trestom uloženým obžalovanému J. D. v situácii, keď výmera trestu uloženého obžalovanému J. D. už nemôže byť preskúmaná vzhľadom na právoplatnosť prvostupňového rozsudku v časti výroku o treste uloženého obžalovanému. Krajský súd si však na tomto mieste dovoľuje poznamenať, že obžalovanému J. D. bol uložený trest odňatia slobody s použitím § 39 ods. 1 Tr. zákona, teda pod dolnou hranicou zákonnej trestnej sadzby a toto rozhodnutie okresný súd absolútne neodôvodnil, respektíve pre odôvodnenie tohto výroku použil identicky u všetkým troch obžalovaných vetu „s ohľadom na množstvo zadržanej drogy, zohľadňujúc aj postoj obžalovanej (-ného) k spáchanej trestnej činnosti“ a tým učinil tento výrok za absolútne nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, preto ho možno označiť za nezákonný. Uvedená situácia bráni podľa názoru krajského súdu akémukoľvek porovnávaniu trestov uložených v tejto veci jednotlivým obžalovaným.

Pokiaľ ide o argument o neprimeranosti uloženého trestu s ohľadom na záväzky vyplývajúce z Rámcového rozhodnutia Rady 2004/757/SVV zo dňa 25.10.2004. Podľa názoru obhajoby je vnútroštátny súd povinný aplikovať Trestný zákon konformne s Rámcovým rozhodnutím, ktorý má záväzný charakter. Obhajoba vychádza z toho, že pokiaľ ide o skutok kladený za vinu obžalovanej, tento je potrebné posudzovať podľa článku 2 Rámcového rozhodnutia, na ktorý odkazuje článok 4 ods. 1 rozhodnutia a pri tomto trestnom čine je podľa citovaného rozhodnutia potrebné, aby horná hranica trestnej sadzby dosahovala najmenej jeden až tri roky. Vychádzajúc z Trestného zákona, je pri trestnom čine, ktorý vyhovuje parametrom trestného činu podľa článku 2 Rozhodnutia, trestná sadzba v rozpätí od desať do pätnásť rokov, čo znamená, že horná hranica dosahuje výmeru iného, z pohľadu Rozhodnutia najzávažnejšieho drogového trestného činu. Za rozporné s Rozhodnutím preto obhajoba považuje uloženie trestu v trvaní sedem rokov, ktorý je vyšší ako Rozhodnutím stanovená minimálna horná hranica najzávažnejšieho drogového trestného činu.

Obhajoba navrhla s cieľom uskutočniť konformnú aplikáciu Rámcového rozhodnutia pri akceptovaní právnej kvalifikácie podľa § 172 ods. 2 Tr. zákona a to znížením trestu na minimálnu možnú výmeru päť rokov.

K vyššie uvedenej odvolacej námietke krajský súd uvádza, že rámcové rozhodnutia nemajú podľa ustálenej judikatúry Súdného dvora Európskej únie priamy účinok, ale ich záväzný charakter ukladá vnútroštátnym súdnym orgánom povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva. Vnútroštátne súdy sú povinné vykladať vnútroštátne právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia tak, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok. Táto povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah rámcového rozhodnutia pri výklade a uplatňovaní vnútroštátneho práva, je obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad contra legem vnútroštátneho práva. V prípade Rámcového rozhodnutia Rady 2004/757/SVV zo dňa 25.10.2004, ktorým sa stanovujú minimálne ustanovenia o znakoch skutkových podstát trestných činov a trestov v oblasti nezákonného obchodu s drogami, spočíva zmysel prijatého dokumentu v nastavení pravidiel pre vymedzenie skutkových podstát trestných činov v oblasti nezákonného obchodu s drogami a stanovení minimálnych horných hraníc trestov, ktoré majú byť páchatelom tohto druhu trestnej činnosti ukladané. Rámcové rozhodnutie rieši v prípade trestov iba minimálne horné hranice, nestanovuje však maximálne výmery trestných sadziieb. Členským štátom ukladá prijať nevyhnutné opatrenia, ktorými sa zabezpečí, aby sa za vymedzené trestné činy ukladali účinné, primerané a odradzujúce tresty. Napriek tomu, že aj podľa názoru odvolacieho súdu ide v prípade trestnej sadzby uvedenej v § 172 ods. 2 Tr. zákona o veľmi prísny postih, najmä s prihliadnutím na vysokú dolnú hranicu rozpätia, nie je možné s odkazom na vyššie uvedené pravidlá aplikácie práva únie vylúčiť postup podľa Trestného zákona a nerešpektovať ním upravené rozpätia trestných sadziieb. Z uvedených dôvodov nebolo možné vyhodnotiť túto odvolaciu námietku ako opodstatnenú.

Pokiaľ ide o spôsob výkonu trestu odňatia slobody, napriek tomu, že zaradenie obžalovanej do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Tr. zákona nebolo okresným súdom vôbec zdôvodnené, nie je možné ani tento výrok meniť, keďže ide o najpriaznivejšie rozhodnutie o spôsobe výkonu uloženého trestu, ktorý bol uložený ako trest nepodmienečný.

V súlade so zákonom bol obžalovanej obligatórne uložený aj ochranný dohľad, nakoľko došlo v jej prípade k odsúdeniu za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody.

Ani pokiaľ ide o uložení trestu prepadnutia veci, odvolací súd nezistil žiadne pochybenie a pre uloženie tohto trestu boli splnené všetky zákonné podmienky.

S poukazom na vyššie uvedené úvahy krajský súd postupom podľa § 319 Tr. poriadku odvolania obžalovanej a sestry obžalovanej J. J. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.